

ERIKA MATSELL

SEURAAN
SINUA
KAIKKIALLE

Seuraan sinua kaikkialle

© 2020 Erika Matsell

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7786-2

Seuraan sinua kaikkialle

Prologi

Hiukset huojuivat virtauksen mukana hypnoottisella hartaudella hiljalleen ja hiljalleen.

Narut, joilla ruumis oli ankkuroitu pohjaan, olivat lujaa tekoa ja vaikka mätänemismyste nostatti paisunutta ruumista ylöspäin, se pysyi pinkeydestään huolimatta lujasti hautapaikassaan. Kesäkuun lämmin vesi oli saattanut mätänemisprosessin jo edistyneeseen vaiheeseen. Siellä täällä kohosi uusi kupla ja vihreä kudosis nousi pallukaksi ennen repeämistään. Särki tuuppi suullaan silmämunaa ja made imuroi kuplaista mahan pintaa. Jälleen yksi osa ennen niin afroditemaisesta ruumiista irtosi ja nousi pintaan, siirtyen laineen mukana kohti rantaa, jossa mökkiläinen nosti avokäsin kaisloja juurineen rantavedestä...

1. luku. Marraskuu 2018, Natalia

Natalia istui kylmässä mökissä, takassa oli tuli ja lämpö, oli kaksi astetta plussan puolella, mutta plussat eivät mitenkään vielä lämmittäneet. Mökille tulo yksin säännöllisin väliajoin oli pakotie, aikaa hengittää ja rentoutua edes pieneksi hetkeksi maailman hälystä ja ahdistavista ajatuksista. Mökillä oli niin paljon käsillä tekemistä, että ahdistavat ajatukset unohtuivat niitä tehdessä. Ihan yksin hän ei kuitenkaan ollut, olihan hänellä Ego-koiransa. Ego oli keskikokoinen snautseri, väriltään pippurisuola.

Ilman Egoa hän ei ollut ikinä mökillä. Jotenkin koira oli nyt levoton, se laahkasi edestakaisin, eikä asettunut lainkaan lepäämään rauhassa niin kuin normaalisti. Se katseli tuon tuostakin kohti ulko-ovea. Natalia komensi sen paikoilleen, mikä lie, nyt ei jaksaisi.

Alistuneesti koira meni makuulleen, painoi päänsä etutassunsa päälle, mutta silmiään se ei sulkenut, se käänsi katseensa edelleen ovelle. Jotain se kuulosteli. Olikohan edellisestä mökkireissusta liian kauan. Yleensä koira oli täälläkin luonteensa perikuva, kylmänviileä ja rauhallinen.

Nykyisin kaikki oli yhtä kiirettä, viikot olivat vain työtä, työtä ja työtä. Ei ollut aikaa hengittää, ei aikaa elää omaa elämää, ei aikaa tehdä asioita, joita halusi, tai elää elämää, jollainen halusi sen olevan, tai kokeilla asioita, jotka olisivat tehneet elämästä elämän makuisen. Natalia piti työstään, mutta työajat veivät lähes kaikki viikonloput ja illat, joten aikaa ei ollut, kuin muilla ihmisillä ja toimeentulon kannalta ei vaan ollut vaihtoehtoja. Luoja tietää miten hän oli miettinyt miten voisi vain saada olla ja elää.

Periaatteessa kaikki oli hyvin, hänen pitäisi olla onnellinen, että hänellä

oli työ. Se ei tänä päivänä ollut itsestäänselvyys. Piti ajatella, että rahaa tulee eläkekertymään, mutta mitä mieltä, jos kuolee aiemmin, eikä ole ehtinyt elää.

Puut takassa poksahtelivat iloisesti ja Natalian poskea kuumotti liekin lämpö. Hän istui ja tuijotti tuleen. Mistään muualta ei yleensä kuulunutkaan risaustakaan, tähän aikaan marraskuussa hän oli lähes ainoana mökillä, eikä saaressa ollut juurikaan muita kuin hän ja muutama vakioasukas.

Hän lisäsi puita takkaan ja ilta ulkona alkoi pimenemään. Ikkunaverhot olivat vielä kiinni ja saisivat olla vielä huomiseen. Eipähän kylmä hohkaa ikkunoista. Vain eteisen verannan isojen ikkunoiden verhot olivat auki. Siitä Natalia näki katsoa järvelle ja hän rakasti tuijottaa alati vaihtuvaa maisemataulua. Nyt taulua ei enää nähnyt. Pihalla oli pilkkopimeää.

Natalia ei nähnyt, että suoraan verannan ikkunassa olivat miehen kasvot. Mutta toden totta, mies näki hänet.

Pitäisiköhän saunan pesään käydä laittamassa vielä puita, jotta lämpö tulisi makuuhuoneen puolelta, jonka seinän takana sauna sijaitsi. Natalia nousi, puki takin päälle ja siirtyi ulkoterrassille mennäkseen saunalle, kun mies juuri ja juuri ehti poistua näkemättä, nurkan taakse.

Saunanpesä tuli täyteen puita. Natalian ollessa terassilla, mies hengitti samaa ilmaa ja saattoi tuntea hänen tuoksunsa.

Sisälle mentyyään hän selaili hetken puhelintaan, alkoi nukkumaan levollista ja rauhallista unta lämpimässä mökissä.

Jälleen uniin tuli hänen sisarensa Nonna. Natalia näki vielä paljon unta hänestä, unet eivät olleet unohtaneet Nonnaa, vaikka päivällä hän ei tullut enää päivittäin mieleen. Unessa Nonna leijui ja pyöri Natalian ympärillä ja vajosi taas saavuttamattomiin. Uni oli kuitenkin lämmin, eikä lainkaan ahdistava. Natalia hymyili unissaan, oli ihana tavata sisar jälleen. Ego kuulosteli vielä ulos, se murisi vaimeasti, huokaisi ja sulki silmänsä.

Seinän takana mies valvoi Natalian unta.

Aamu valkeni kauniina, kuten aina. Laineet virtasivat yllättävän ri-

peällä vauhdilla ja hentoiset rantapuut huojuivat melkoisen kovassa tuulessa. Auringon säteet kultasivat kaislikkoa. Taivaanranta oli punertava enteillen pakastumista. Tätä näkyä hän rakasti ja olisi voinut vain jäädä siihen.

Ego tuuppi häntä kuonollaan, se tahtoi aamulenkille. Odotahan nyt, Natalia sanoi sille, meinaan syödä ensin aamupuuron ja juoda kahvit ihan rauhassa. Voit jäädä pihalle hetkeksi ja päästi koiran ulos. Se alkoi haistella terassin laudoitusta hurjasti ja kävi maata läpi pihamaalla. Mitähän se noin haistelee, Natalia mietti. Oravaako?

Puuron syötyään ja kahvin juotuaan hän huuteli koiraa takaisin, se haisteli edelleen ikkunan alla, eikä meinannut millään tulla sisälle. Natalia meni katsomaan, mitä se haistoi, muttei nähnyt mitään.

Sisälle mennessään hän katsoi ikkunaan, oli kuin siinä olisi ollut joku jälki, vähän kolmion mallinen. Mikä lie, hän ajatteli kiinnittämättä asiaan sen kummempaa huomiota sillä kertaa.

Tämä päivä oli vain lupa olla, kukaan ei vaatisi häneltä mitään, no ehkä Ego, joka lepuutti päätä hänen sylissään. Voi miten koira voi olla tärkeä ja rakas, hän ajatteli ja silitti sen otsakolmiota ja tuuheaa partaa. Ollaan me, aina yhdessä ja moiskautti suukon sen tummaan isoon kirsuun. Ego päästi äännähdyksen, oletkos sinä, ei pusuja enempää kiitos.

2. luku, Erkka

Se oli toukokuu 16. päivä 2002, heidän seurustelunsa päättymisestä tuli aikaa tasan vuosi, kun Natalia oli purkanut suhteen vailla selitystä.

Hän oli ajatellut heillä olevan kaikki hyvin, kun yllättäen Natalian puhelin ei enää vastannut, tai hän ei aukaissut enää oveaan. Myöhemmin hän sai kuulla, että rivitaloon oli tullut uudet asukkaat, eikä Natalian uudesta osoitteesta ollut hajuakaan. Hän ei löytänyt Nataliaa myöskään työpaikalta. Alkuun hän ajatteli, että Natalia olisi sairauslomalla, mutta sitten Erkka sai kuulla tämän irtisanoutuneen

Sen jälkeen hän ei enää kuullut, löytänyt ja hakenut hän kyllä oli. Miten hän olikaan hakenut ja hakenut. Ihmisvilinässä hän näki Natalian kasvot joka paikassa ja muutaman kerran hän oli joutunut tosi noloihin tilanteisiin, kun hän kauppakeskuksissa oli juossut kiinni tuiki tuntemattoman, joista hän oli ollut ihan varma.

Natalia tapasi mökkeillä yksin, löytäisikö hän tämän mökiltä, miksi ihmeessä hän ei ollut huomannut tätä vaihtoehtoa aiemmin? Ja nyt vuotta myöhemmin Erkka ei ollut vielääkään luovuttanut,

hän oli matkalla saareen.

He olivat käyneet Natalian kanssa muutaman kerran yhdessä mökillä. Hän muisti reitin unissaankin. Erkka muisti hetket mitkä he olivat olleet niin onnellisia. Yleensä Natalia pakeni saareen yksinään, hän ei voinut sitä ymmärtää. Hän kuuli kerta kerran jälkeen, että hän jotenkin ahdisti Nataliaa ja että tämä kaipasi enemmän tilaa.

Vittu, onkohan nyt tilaa tarpeeksi, kun ei muijasta ole kuulunut vuoteen mitään, hän mietti. Hän oli käynyt mielessään läpi vaihtoehtoja. Hän

Vesi kätkee allensa salaisuuden, jota toiset yrittävät selvittää. Heli-kopterit laskeutuvat ja ruumiskoirat tulevat. Alkukesän uintiretki saa kauhistuttavan käänteä, kun kaikki menee totaalisesti väärin. Mikään ei ole enää entisensä.

Kirja kertoo Natalian ja Janin rakkaustarinan, siitä miten intohimo ja rakkaus eivät tunne ikänumeroita. Koukuttavaa jännitystä ja pelkoa rakastava kirja, jossa ei ole säästetty myöskään latautuvaa eroottista tunnelmaa.

Kuitenkin Natalian menneisyydessä on joku, joka ei jätä häntä rauhaan, vaan seuraa joka askeleelta. Ja se, joka häntä seuraa, pakenee vainoajaa... Tämän kirjan jälkeen, sinun on tarkastettava, onko ovesi lukossa. Mutta tiedätkö, kenellä avaimesi on?

BoD

9 789528 077862